

ציודה לדרך:

עלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

ציודה לדרך - פרשת מטות מסעי

עלון מס' 57 | שנה 2

לע"נ תלמידינו היקר נהוראי אסרף ז"ל
שהתמודד עם המחלה האיומה בגבורה
נלב"ע כ"ד תמוז תשפ"א

בְּדֶרֶךְ הַפְּרָשָׁה

לאחר דין ודברים הם מתחזקים בפני משה רבנו ובפני ראשי בני ישראל: "ויאמרו, גִּדְרַת צֵאן נִבְנָה לְמִקְנֵנוּ פֶּה וְעָרִים לְטַפְנוּ, וְאִנְחֵנוּ נִחְלַץ חַשִּׁים לְפָנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל..." לא נפקיר את אחינו לכבש לבדם את העבר המערבי, ארץ כנען. אדרבא, נעמד בראש הלוחמים, ורק בסוף, כאשר נכבש את הארץ נשוב לצאננו וטפנו. משה רבנו מעמיד אותם על טעותם: צאן לפני מקנה? וכי הרכוש חשוב וקודם בדרגתו לילדים? הוא מתקן דבריהם ואת צורת חשיבתם, וכה אומר להם: "בְּנֵי לָכֶם עָרִים לְטַפְכֶם וְגִדְרַת לְצִנְאָכֶם!"

נזקה להטות אָזְן וְלָשִׁים לֵב, וְכֵן נִלְמַד בְּפָרְשַׁת הַשְּׁבוּעַ מִסֵּר חָשׁוּב לַחַיִּים מְאֹדוֹן הַנְּבִיאִים, רִבּוֹן שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, מֹשֶׁה רַבְּנוּ בַּעֲצָמוֹ!
התורה מתארת כי בני ישראל חנו קרוב וסמוך למעבר הירדן, טרם פניסתם לארץ כנען - ארץ ישראל, שהבטחה לאבותינו הקדושים.
בני ראובן ובני גד היו בעלי מקנה רב, וראו את כרי הדשא ואת ארץ המרעה שנמצאים "בעבר הירדן" המזרחי. הם פנו למשה רבנו בבקשה לנחל נחלה בארצות אלו, שכבשו מסיחון מלך האמורי ומעוג מלך הבשן, ובהן כבר קיים מקום טוב לגדל בו צאן ובקר.

כֶּסֶף הוּא אֲמָנָם חֲשׂוֹב בְּחַיִּים – אֵךְ יִלְדִינוּ הֵם הַחַיִּים עֲצָמָם!

אִישׁ אֶחָד חִזַּר הַבֵּיתָה מִהַעֲבוּדָה בְּשַׁעֲהַ מְאַחֲרֵת, וּמִצָּא אֶת בְּנוֹ בֶן הַשְּׂמוּנָה מְחֻכָּה לוֹ בְּפֶתַח הַבַּיִת. אֵךְ בְּעוֹדוֹ דוֹחֵף אֶת שַׁעַר הַכְּנִיסָה לְגַגַּת הַבַּיִת, הַטְּלַפּוֹן הַסְּלֹולָאִרִי שֶׁלוֹ מִצְלִצֵּל וְהוּא מִתְחִיל רִצְף שֶׁל שִׁיחוֹת בְּעִנְיַי עֶסְקִים. מִיָּד לְאַחַר מִכּוֹן 'חֲטָף' מִשְׁהוֹ לְאָכֵל, תוֹךְ כְּדִי שֶׁהוּא פּוֹתֵחַ אֶת תִּיקוֹ וּפּוֹרֵשׁ אֶת הַמְּסַמְכִים שֶׁהֵבִיא עַל מְנַת לְעֵבֵר עֲלֵיהֶם לְקִרְאֵת פְּגִישַׁת הַצֹּת שְׂמֵתִקְיָמַת מְחַר בְּבִקְר.

"אֲבָא, אֲפָשֶׁר לְשָׂאֵל אוֹתְךָ שְׂאֵלָה?" הוּא מְגַלֶּה פֶתְאָם אֶת בְּנוֹ הַקְּטָן עוֹמֵד לְיָדוֹ.

"כּוֹ, מָה הַשְּׂאֵלָה?" עֲנָה הָאִישׁ.

"אֲבָא, כִּמָּה כֶּסֶף אֶתָּה מְרוֹיַח בְּשַׁעֲהַ?"

"זֶה לֹא הָעֶסֶק שֶׁלְּךָ, לָמָּה בְּכֻלָּל אֶתָּה שׂוֹאֵל שְׂאֵלָה כְּזֹאת?" הַשִּׁיב הָאֵב בְּרוּגוֹ. "אֲנִי פְּשוֹט רוֹצֵה לְדַעַת.

בְּבִקְשָׁה עֲנָה לִי. כִּמָּה כֶּסֶף אֶתָּה מְרוֹיַח בְּשַׁעֲהַ?" הַפְּצִיר בּוֹ בְּנוֹ הַקְּטָן.

"אִם אֶתָּה מִמֶּשׁ רוֹצֵה לְדַעַת, נִגִּיד שְׂאֵנִי מְרוֹיַח מְאֵה שְׂקָלִים בְּשַׁעֲהַ."

"אֶהָה", אָמַר הַבֶּן הַקְּטָן בְּרֹאשׁ מְרָכּוֹ. וְאִזּוֹ הָרִים אֶת רֹאשׁוֹ וְשָׂאֵל:

"אֲבָא, אִזּוֹ אֶתָּה יְכוֹל בְּבִקְשָׁה לְהִלוֹוֹת לִי עֲשָׂרִים שְׂקָל?"

הָאֵב בְּעַס. "לָכֵן אֶתָּה שׂוֹאֵל אוֹתִי וּמְבַבְּזוֹ מְזַמְנִי? כְּדִי לְבַקֵּשׁ כֶּסֶף לְעֲצָמָךְ? כָּל יוֹם אֲנִי עוֹבֵד שְׁעוֹת רְבוֹת וְקִשׁוֹת כָּל כֶּה, וְאִינוֹ לִי זְמַן עֲכָשׁוֹ לְשִׁטּוֹת."

הַיֵּלֵד הַקְּטָן הִלָּךְ בְּשִׁקְטֵי לְחַדְרוֹ וְסָגַר אֶת הַדְּלֵת. לְאַחַר זְמַן מָה, סִים הָאִישׁ עִם עֶסְקָיו, וְהִתְחִיל לְחֻשֵׁב שְׂאוּלֵי הִיָּה קִצֵּת קְשׁוּחַ מְדִי עִם בְּנוֹ. אוּלַי יֵשׁ מִשְׁהוֹ שֶׁהוּא בְּאֶמֶת צְרִיךְ לְקִנּוּת עִם עֲשָׂרִים הַשְּׂקָלִים הָאֵלוֹ וְהָאֶמֶת הִיא, שֶׁהוּא לֹא מְבַקֵּשׁ כֶּסֶף לְעֵתִים קְרוֹבוֹת...

הָאִישׁ נִגַּשׁ אֶל הַחֹדֵר שֶׁל בְּנוֹ וּפֶתַח אֶת הַדְּלֵת: "אֶתָּה יֵשֵׁן בְּנוֹ?" הוּא שָׂאֵל. "לֹא אֲבָא, אֲנִי עָר" עֲנָה בְּנוֹ.

"אֲנִי מִצְטָעֵר" אָמַר הָאֵב, "הִיָּה לִי יוֹם אַרְךָ וְהוֹצֵאתִי אֶת הַכֶּעַס שֶׁלִּי עֲלֵיךָ, הִנֵּה לְךָ עֲשָׂרִים שְׂקָלִים לָמָּה שְׂאֵתָה צְרִיךְ?"

הַבֶּן הַקְּטָן הִתְיָשֵׁב בְּמִשְׁהַ וְחִיָּה. "תוֹדָה, אֲבָא!" הוּא קִרָּא. וְאִזּוֹ הוֹשִׁיט אֶת יָדוֹ אֶל מִתְחַת לְכַרִּית וְהוֹצִיא מִשָּׁם מְסַפֵּר שְׂטָרוֹת מְקַמְטִים. הַיֵּלֵד הַקְּטָן סָפַר בְּמִתְיַנּוּת אֶת הַכֶּסֶף שֶׁלוֹ וְהִתְבּוֹנֵן בְּאֵבּוֹ.

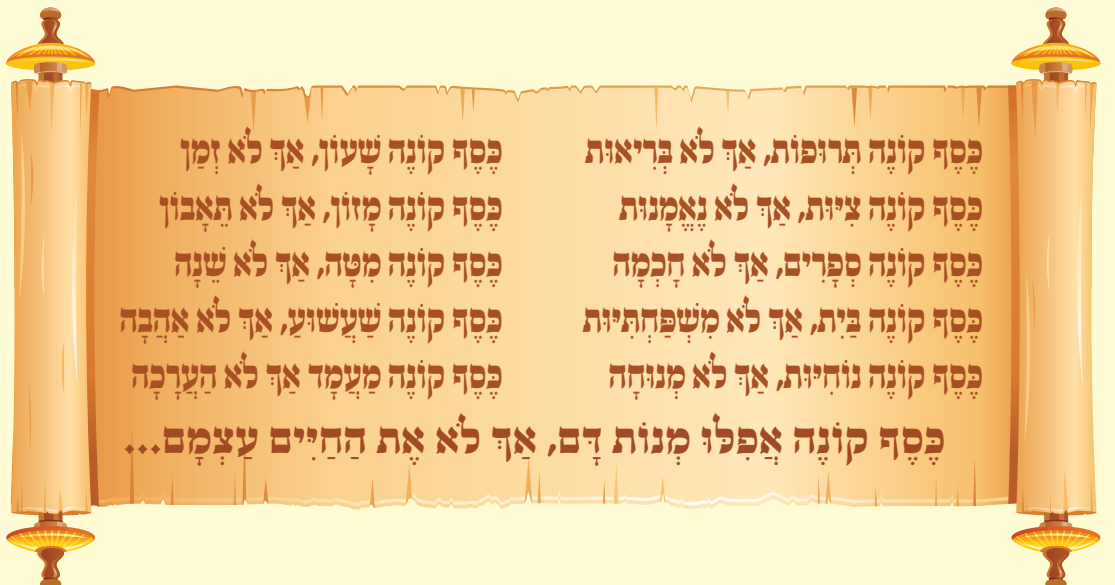
"לָמָּה אֶתָּה צְרִיךְ עוֹד כֶּסֶף, אִם כְּבָר יֵשׁ לְךָ?" שָׂאֵל הָאֵב.

"כִּי לֹא הִיָּה לִי מְסַפִּיק". עֲנָה הַבֶּן, "אֲבָל עֲכָשׁוֹ יֵשׁ לִי חֲמִשִּׁים שְׂקָלִים!"

הוּא הִגִּישׁ אוֹתָם לְאֵבּוֹ וְשָׂאֵל: "הֵאֵם אֲנִי יְכוֹל לְקִנּוּת חֲצִי שַׁעֲהַ מְזַמְנָךְ?..."

מִשְׁהַ רְבַנּוֹ לְמַד אֶת בְּנֵי רְאוּבֵן וְאֶת בְּנֵי גַד לְקַח חֲשׂוֹב! אֲמָנָם צְרִיךְ כֶּסֶף, כֶּסֶף הוּא הַדְּלֵק שְׂמַנִּיעַ מְנוּעִים רְבִים בְּחַיִּים, אֵךְ עֲלִינוּ לְזִכֹּר כִּי כֶּסֶף הוּא רַק הַדְּלֵק – אֵךְ לֹא הַמְנוּעַ עֲצָמּוֹ!

נִשְׁנֵן לְעֲצָמָנוּ וְנִזְכֹּר אֶת מְגַבְלוֹיוֹת הַכֶּסֶף:

בְּדֶרֶךְ הַצְדִּיקִים

מרבית הצבור לא התחיל עדין לרדת לחצרות לקיים מנינים - והתפללו ביחידות בבתים. גם ההלניות נערכו במהירות ובצמצום, ללא מכרים רבים.

בני המשפחה בקשו להקפיד על מנהג ירושלים ולקבר את הנפטר, רבי אברהם משה, עוד באותו הלילה. ואכן נקבעה שעת ההלויה לשעה 1.00 לאחר חצות הלילה, והיתה אמורה לצאת מבית ההלניות שמגר.

על פי המנהג, צאצאי הנפטר אינם מלוים אותו, וכך התעוררה בעיה כואבת: חסר עשירי למנין בעת הקבורה. מספר הבן הרב אליהו: "אני וחתני, שהוא כהן ואסור בכניסה לבית הקברות, נפרדנו מאבא זצ"ל בכמה מלות פרדה בלבד, מפאת קדשת חדש ניסן שאסור להספיד בו, ולאחר מכן אמרתי את הקדיש. מטתו של אבא הכנסה לרכב ה'חברא קדישא', בדרךכה להר הזיתים לחלקת אנשי ירושלים.

"אז התבררה הנקדה הכואבת: איז מנין. מנהג ירושלים שיוצאי חלציו של הנפטר לא מלוים אותו אחרי ההלויה לבית העלמין, וכה אני כבן יחיד נותרתי ב'שמגר'. הנכדים אף הם לא מלוים, ושני חתני הנם פהנים שלא יכלו גם הם לעלות להר הזיתים, והחתן השלישי שוהה בארגנטינה המסגרת בימים אלו, וכה נותרו רק 4 אנשים מבני המשפחה הקרובה של אחותי וחתניה, שהם דרים עתה בארץ. חסר עשירי למנין", מספר הבן.

"אנשי ה'חברא קדישא' כאבו לראות זאת, אמרו שהם יחרגו ממנהגם, ויבקשו מאחד מאנשי ה'חברא קדישא' שיתארגן להצטרף אליהם ויעברו דרך ביתו לצרפו בשעת ליל מאחרת זו, אף הססו אם ימצאו אותו ומין בשעת לילה כה מאחרת.

לפתע מופיע אדם מבגר שגראה כבן 70 שעמד

השבוע, ביום כ"ח בתמוז, יחול יום פטירתו של הגאון רבי שלמה גנצפריד, מחכמי הונגריה וגדולי רבניה, אשר נפטר לפני 135 שנה. הרב גנצפריד עמל בתורה כל ימיו, והניח אחריו לדורות מורשת נצח, את חבורו החשוב "קצור שלחן ערוה", ספר אשר רבבות אלפי ישראל מקימים בו את דברי הברייתא: "תנא דבי אליהו - כל השונה הלכות בכל יום מבטח לו שהוא בן העולם הבא..."

לקראת יום פטירתו נביא לפניכם, קוראים יקרים, ספור שמעורר צמרמרת והתרגשות עצומה, על חשיבות קביעת עתים לתורה, וקביעות בלמוד הלכות מעשיות, למען גדע את הדרך גלה בה ואת המעשה אשר נעשה.

הרב אליהו קלר, תלמיד חכם המתגורר בשכונת גבעת שאול בירושלים, ספר לעתון "יתד נאמן" את הספור הבא, מעורר ההשתאות.

לפני כארבע שנים עלה רבי אברהם משה קלר לארץ ישראל, לאחר שחי בארגנטינה כמעט 80 שנה. רבי אברהם משה גדל את כל צאצאיו בארץ נכר, וחלמו היה כל העת לעלות לארץ הקודש, לפחות בערוב ימיו.

כאשר עלה לישראל, קבע את מושבו בבית האבות "שומרי החומות" בירושלים. היה דבר אחד שמשך תשומת לב כל רואיו: בכל מקום בו שקה, היה מנח לידו תמיד הספר "קצור שלחן ערוה", בו למד מדי יום. הוא הרבה לעין בספר, ואף ללמד אחרים את ההלכות. כל מכריו ידעו: רבי אברהם משה והספר "קצור שלחן ערוה" - חברי אמת הם.

בליל כ"ז בניסן תש"פ, בשעת ערב, נפטר רבי אברהם משה זצ"ל, כשהוא בן 87. מגפת הקורונה שהשתוללה היתה בשיאה, העצר היה כמעט מחלט, תושבי הערים לא הורשו לצאת מהבתים, ואלה שנאלצו לצאת - עטו מסכות בד.

והאורח יושב מאחור, אינו אומר מלה ונראה שקוע במחשבותיו.

רק כשנפרד מהם במרכז ירושלים, שאל החתן את הקרוב שישיב לצדו: 'אתה מכיר קרוב שלנו שכזה בשם 'גנצפריד'!'

כששומע בן המשפחה את השם, כמעט והתעלף. "זה השם שהוא אמר לך?" שאל בהשתאות והסתובב להביט עליו שוב ולחפש אותו במקום שהורידו אותו לפני רגע אחד. אך האיש לא נראה כלל וכלל, וכל נסיונותיהם לאתרו עלו בתהו...

בן הדוד שזכר כי שמו של מחבר הקצור שלחן ערוה ערוה הוא 'הרב שלמה גנצפריד' הצטמר כלו: הרי לגנפטר זצ"ל היה קשר חזק מאד במשה פל השנים עם ספרו של הרב גנצפריד, 'קצור שלחן ערוה'.

"הוא היה נרגש כלו, ומהר ישירות לביתי לספר את כל דבר המעשה המפלא, באמרו שאין לו ספק שהגיע כאן שליח משמים ללוותו ולהשלים לו מנין נכח יגיעתו הרבה של הנפטר כל ימיו בתורתו", מספר הרב אליהו קלר, בנו של הנפטר, בהתרגשות עצומה.

"כשהיה אבי, רבי אברהם משה, ילד רב בשנים, הגרו הוריו מפולין לארגנטינה. באותה תקופה,

רבי שלמה בן יוסף גנצפריד זצ"ל, מחבר "קצור שלחן ערוה"

בצד בזמן ההלונה, ואומר שהוא מצטרף אליהם לנסיעה להר הזיתים. אנשי ה'חברא קדישא', מדרכם, אינם מתעניינים מי הם המלוים, וכשמצטרפים ובאים 10 הם נוסעים לדרך. אך בני המשפחה התפלאו מאד מי הוא האיש המבגר שמוכן לנסע בשעה אחת בלילה בתקופת הקורונה להר הזיתים. אמרו לו בעדינות: "ר' יהודי, אינה צריה לטרח בנסיעה זו".

הם היו בטוחים שהוא תושב המקום או עובר ארח, שרצה לזכות במצות הלנית המת. מחמת הנימוס הם אמרו לו באדיבות שאין צרה שיטרח בעבורם, הם כבר ישיגו אדם עשירי למנין...

אך אותו יהודי מבגר מתעקש. הוא מבקש ללוות את הנפטר להר הזיתים עד אחר הקבורה. כיון שהמשפחה שלנו לא הכירה אותו, שאלוהו בעדינות מי הוא ואם הפיר את הנפטר, והוא ענה להם שהוא 'קרוב שלו'...

פליאתם של בני המשפחה גברה: בקשי ישנם בני משפחה כאן בארץ, ואינם מכירים קרובים בארץ מלבד אלו הנמצאים כאן. הם היו בטוחים שיש לו טעות בזהווי הנפטר, היו כמה הלניות בשמגר בזו אחר זו, והם הסבירו לו בדרך נעים שפנראה נפלה טעות, כי אין לנו משפחה כאן בארץ חוץ מאלו הקימים כאן, ואולי הוא מחפש מישהו אחר.

אך אותו יהודי התעקש שחפץ הוא לנסע עמם לקבורה, באמרו שהוא קרוב... כה, תוה מעוט בשיתה, הוא נכנס לרכב של אחד החתנים שנסע עמו להר הזיתים. הקבורה השלמה בנוכחות מנין אנשים.

לאחר הקבורה, כשאותו חתן רואה את היהודי עומד וקש קרבה למקום, התפלאו וסקרנותו גברה כאחד, והוא שאלו: 'מה שמך?'

'גנצפריד', השיב האלמוני. החתן הבין מיד ששם כזה אינו מכר במשפחה כלל וכלל, והתפלא מאד לזהותו, ובמיוחד לא הבינו מהיכן הוא קרוב משפחה שלהם.

אותו אורח הצטרף אליהם לנסיעה חזור, וכן בן-משפחה נוסף הצטרף לאותה נסיעה. לארה הנסיעה שוחחו שני בני המשפחה ביניהם,

טרומ פריצת מלחמת העולם השנייה, לא היו כלל מוסדות תורה בעיר, והיה יהודי מפלא שנקרא רבי זאב גרינברג, שהיה שליח מהשמים להחדיר את אורת התורה אצל הגולים הרבים שהגיעו לארגנטינה, וכך להכניס מאות ואלפים לחיק היהדות.

"כשאבי המנוח הגיע לגיל פר מצוה, לפני 74 שנים, היה זה הרב גרינברג שקרבו וחינו, ואמר לו: 'אשריה שזכית לקבל עליה על מצוות, ואני נותן לו במתנה ספר קדוש הנקרא 'קצור שלחן ערוה', שמחברו הוא רבי שלמה ב"ר יוסף גונצפריד, והוא ילנה את ארחותיה כל הימים. תלמד בספר הקדוש, תזכה להיות יהודי טוב, ותוכל לקיים את הלכותיו שהן קלות וברורות לארח החיים היהודי בכל מקצועות ההלכה, והקבייה יהיה שמח בה'.

"אבא קבל את הספר ולקח זאת כשליחות חייו. הוא הקפיד ללמד בכל יום בספר ההלכה מאיר העינים. ואוכל להעיד", מצין הבן, "שמיום הגיעו למצוות ועד יומו האחרון - בכ"ו בניסן, אבא וצ"ל היה לומד בכל יום בספר הקדוש הזה, ולא עבר יום אחד שהוא לא למד בקצור זה, וגם כשעלה לישראל, הוא הכניס את הספר עמו לתיק הצד, וכאשר הגיע לבית האבות שומרי החומות, הספר היה מנח תדיר על יד משתו. "אוכל להעיד מזכרונותי", ממשיך הבן ואומר, "לפני 25 שנים נשאתי בארגנטינה, ולפני החתנה אבא פדרכו למד את הלכות קדושין ויתר ההלכות הנוגעות לימי הנשואין בקצור שלחן ערוה, וכשראיתי כיצד אבא לומד בשמחה, שאלתי אותו: 'כמה פעמים כבר למדת את הספר הקדוש הזה, והוא ענה בחינה וענוה אולי שלשים פעמים'... וזה היה לפני חצי יובל שנים".

"לפני כמה שנים חגגנו לו את יום הולדתו ה-80, ובקשנו ממנו שיאמר כמה מלים לכבוד המאורע", ממשיך הבן לספר, "אבא קם ואמר: 'אינני יכול לומר הרבה, אני רק יודע לומר תהלים וללמד קצור שויע, אז אני אמר לכם מההלכות הללו שאני יודע'. ואז החל אבא לומר בעל פה הלכות מהספר שכה חבב כל ימיו, ואף למד רבים להכיר את הספר המיוחד.

"לפני 3 שנים, כשהורי החליטו לעלות לישראל, התפללנו מאד, כיצד יעזבו בגילם את מקום מגוריהם ומשפחתם הענפה. אך אבא התעקש ואמר שבערוב ימיו הוא רוצה לחונן את עפרה של ארץ הקדש. כשעמדו להגיע ארצה, הוציא אבא מהבנק את כל חסכונוותיו כדי להביאם עמו לילדיו. ואז הגיעו גנבים באמצע היום שהתחפשו ל'משלחים', וגנבו לעיניהם את כל הכסף שחסה כל ימיו, והתכשיטים שהיו בביתם.

אמא היתה מפקדת, ושאלה אותו מה עושים, והוא ענה לה בשקט: 'הרי נאמר בקצור שויע שכל מה שד' עושה הוא לטובה, כנראה ה' נותן לנו מתנה, שבעטייה לבטח נזכה להגיע לארץ הקדש שלמים, כמו יעקב אבינו שכל רכושו מארץ העמים נותר שם, ולא הגיע לארץ ישראל עם השלל. אז עת רצון ועלינו להתפלל שנוזכה לעלות לארץ הקדש', וכך אבא התפלל תוך כדי השוד לגאלה וישועה.

אמא העידה, שבמשך 65 שנות נשואיהם לא שמעה מבעלה דבר גנאי או לשון הרע, וכשדברו משהו לא טוב, עשה עצמו כאינו שומע, ותמיד אמר 'הקצור שויע אינו מרשה לדבר כה'. את כל ההלכות שהזכרו בספר היה מקיים בהדור ובכשטות.

"כל מי שהפיר את אבא", מסיים הבן את דבריו, "ראה אדם ירא שמים בצורה נדירה. ופעם בגלוי לב גלה לי את סוד יראת השמים שסובבה אותו כל ימיו: 'הסעיף הראשון בקשוי'ע מתחיל ב'שויתי ה' לנגדי תמיד' הוא כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים', ואבא חי עם המאמר הזה כל ימיו, וכל פעם כשפתח את הספר ולמד היכן שהפסיק, היה פותח במשפט הראשון שבו החל השויע. לכן עבורנו זה לא פלא שאם חי כה כל יום, התרחש הארוע המפלא בהלונותו".

בסיום הדברים, מצין הבן כי שאל מורי הוראה מבקרים האם לפרסם את המעשה. תשובתם היתה שמצוה לפרסם את הספור, כדי ללמדנו כמה רבה מעלת הלמוד בספרם של גאוני הדורות.

קוראים יקרים! אל לנו לאבד את ההתרגשות שבאה מקריאת ספור נורא זה. הבה נקבל על עצמנו לקבוע עתים לתורה, לדבק בספרי ההלכה - למעשה, ולדעת איך לחיות כמו יהודי.

בְּדֶרֶךְ הַחֵידָה:

שְׁאֵלוֹת לְפָרֶשֶׁת מִטּוֹת מְסַעִי:

- בְּפָרֶשֶׁתֵנוּ יֵשׁ פְּעָמִים אֶת הַמִּנְיָן "42" – אֵלֵינוּ הֵן?
- מִנְיָן לָנוּ שְׁנַם מִחֲשֻׁבֶת עֲבָרָה דוֹרֶשֶׁת כְּפָרָה?
- בְּשֻׁבֶת יְחִוּל ר"ח אב. מָה נֶאֱמַר בְּפָרֶשֶׁת מְסַעִי עַל תְּאָרִיהָ זֶה?

שְׁלְחוּ לָנוּ לְמֵייל: zaida@kerenh.org.il אוּ לְפִקֵּס 03-8004455
וְמִי שֶׁפֶתַר אֶת הַחֵידוֹת – נִפְרָסֵם אֶת הַשֵּׁם שְׁלוֹ עִם הַפְתָּרוֹן בְּעֵלוֹן הַבָּא.

תְּשׁוּבוֹת לְגִלְיוֹן הַקּוֹדֵם

- עַל מִי בְּפָרֶשֶׁתֵנוּ נִדְרָשׁ נֹצֵר תְּאֵנָה יֵאָכֵל פְּרִיָּהּ?
- עַל יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן
- לָמָּה הוֹסִיפוּ י' וְה' לְשֵׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל?
- הַתּוֹרָה מְעִידָה עַל קִדְשָׁתָם
- עַל שֵׁם אֵיזָה פְּסוּק מְכֻנָּה הַתְּקוּפָה "בֵּין הַמְּצָרִים"?
- כָּל רִדְפֵיהָ הַשְּׂיִגוּהָ בֵּין הַמְּצָרִים. (אִיכָּה א, ג.)

פּוֹתְרִים: אִיתֵמֵר א. | אֲבִיגְדוֹר ה. | חִיהָ ו. | רוֹתֵי מ. | זִיוֵה ק.

מְעוֹנֵינִים לְהַנְצִיחַ אֶת הָעֵלוֹן הַבֵּא לְזִכּוֹת יְקִירְכֵם?
צַרוּ אִיתֵנוּ קֶשֶׁר בְּמֵייל: zaida@kerenh.org.il

רוֹצִים אֶת הָעֵלוֹן אֲצִלְכֵם?
שְׁלְחוּ בִקְשָׁה לְדוֹא"ל zaida@kerenh.org.il וְנִשְׁלַח אֵלֵיכֶם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קוֹן הַסְעָה וְסִיוֵעַ לְתַלְמִידֵי הַחֵינוּךְ הַעֲצֵמָאֵי ע"ד 5-804-659-95
הַתּוֹרָמוֹת מוֹכְרוֹת לְצִרְכֵי מַס לְפִי סַעִיף 46 כְּמוֹ"כ נִיתַן לְתוֹרוֹם בְּקִלוֹת וּבִמְהִירוֹת בְּכָל עִמְדוֹת "נִדְרִים פְּלוֹס" בְּרַחֲבֵי הָאָרֶץ